

det staar jo ganske paa samme Maade paa Budgettet for 1902, og Højre er dog temmelig langt fra Flertal nu inden for Københavns Borgerrepræsentation; saa vidt jeg mindes, er der kun et eneste Højre-medlem. Der havde altsaa været al mulig Anledning for det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds til at holde nogle store Filippika i Københavns Borgerrepræsentation mod den Form, hvorunder man aarligt bevilger disse 10,000 Kr. for at komme bort fra Virkningen som Fattighjælp. Det er altsaa en gammel Højre-levning, der for længst burde være dødsdømt, og som absolut ikke et socialdemokratisk Flertal skulde have vedtaget Aar for Aar. Naar det ærede Medlem har talt i saa høje Toner om, at det var en ren Latterlighed, en fuldstændig Misforstaaelse, at der overhovedet ved Spørgsmaalet om Skolebespising skulde kunne blive Tale om Fattiglovgivningens Fordringer og Bestemmelser, saa burde det ærede Medlem ikke have været med til Aar for Aar paa Københavns Kommunes Budget at opføre en saadan Post, der med al ønskelig Klarhed viser, at Københavns Magistrat og Borgerrepræsentation alligevel mene, at de to Ting staa i Forbindelse med hinanden, saa det gælder at finde en Form, hvorunder man kan slippe uden om den Vanskelighed, der her er til Stede. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds vil se, at heller ikke fra Københavns Kommune kan der ventes noget Bidrag til den Praksis, han mener nu en Gang for alle er fastslaaet i denne Sag.

Jeg skal endnu fremdrage en Sag, som ogsaa viser, at det *ikke* er Praksis. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds var i Dag saa inderlig glad over de foregaaende Indenrigsministre (*Borgbjerg*: I Sammenligning med den nuværende!), ja naturligvis! Paa dette Punkt vare de ganske anderledes — ja, frisindede kan man vel ikke sige? Her er ikke Spørgsmaal om frisindet eller ikke frisindet, men om, hvorledes er vor bestaaende Lovgivning, den Lovgivning, som vi alle ere nødte til at bøje os for, om end det ærede Medlem holder nok saa mange Taler om, at man ser rent forkert og dumt paa denne Sag. Det ærede Medlem nævnte en foreliggende Udtalelse fra den næstforrige Indenrigsminister, men det ærede Medlem ved ogsaa, at der foreligger endnu en Skrivelse fra Indenrigsministeriet om denne Sag, fra Indenrigsminister Bramsen, og det er den sidste; den er fra 20de Februar 1900. Det ærede Medlem gjorde sit Referat af denne

Skrivelse meget kort — han indskrænkede sig til at sige, at den var lidt vagt affattet, men alligevel slog den fast i Modsætning til mig; at her var ikke Tale om Fattighjælps Karakter. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse vedkommende Afsnit af den ministerielle Skrivelse: „Medens der saaledes efter de gældende Regler *ikke* kan antages at tilkomme Kommunerne nogen Beføjelse til ved egen Foranstaltning og for Kommunernes Regning at bespise Børn i den offentlige Skole uden Fattighjælps Virkning for Børnenes Forsørgere. . .“ Jeg forstaaer, at det ærede Medlem ikke følte Trang til nærmere at citere denne Skrivelse (Afbyrdelse af *Borgbjerg*). Ved Bespising ved direkte Foranstaltning er der ikke Tvivl om, at det er Fattighjælp. Det fastslaar Indenrigsministeriet den 20de Februar 1900. Saa kommer Spørgsmaalet om, hvordan Sagen forholder sig, naar det ordnes ved Tilskud til en Forening, der i øvrigt indsamler Penge til Sagen og ordner det hele. Derom lyder det: „Saadan Bespising kan iværksættes uden Fattighjælps Virkning, naar der dertil erhverves Samtykke fra vedkommende højere Myndighed, det er paa Landet Aamtsraadene, for de øvrige Kommuners Vedkommende Indenrigsministeriet.“ Ministeren tager altsaa ikke København eller Købstæderne fra, men anser det for en Selvfølge, at der skal Bemyndigelse til, for Landkommunernes Vedkommende Aamtsraadets, for Københavns og Købstædernes Vedkommende Indenrigsministeriets. Saa fortsættes der: „Der findes vel ikke i Lovgivningen udtrykkelige Bestemmelser, hvortil der kunde henvises, men det synes dog at maatte ligge inden for vedkommende Myndigheds Beføjelse, hvor Omstændighederne kunde tale derfor, og paa nærmere fastsatte Betingelser at kunne meddele det forommeldte Samtykke,“ og da der senere stilles Spørgsmaal fra Landstingets Udvalg om, hvad Ministeren havde tænkt sig med Hensyn til Betingelserne, udtales der i en ny Skrivelse af 3die April 1900: Som saadanne Betingelser maa opstilles, at der ogsaa ad privat Vej ydes Bidrag til Bespisingen, ligesom der derhos maatte kræves et vist passende Forhold mellem Kommunens og de private Bidrag, og der maatte endvidere træffes nærmere Bestemmelser om, hvilke Børn der kunde stedes til saadan Bespising under fornødent Hensyn til Forældrenes Kaar. Det ærede Medlem fortalte os jo, at det var rent og klart, at Købstadkommunernes og Københavns Kommunalbe-